

139

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 17 maja 1965 r.

w sprawie bezpieczeństwa ruchu przy przewozie materiałów wybuchowych na drogach publicznych.

Na podstawie art. 14 pkt 2 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 53, poz. 295) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Ruch pojazdów przewożących materiały wybuchowe na drogach publicznych powinien odbywać się z zachowaniem przepisów rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 61, poz. 295 i z 1965 r. Nr 19, poz. 128), zwanego w dalszym ciągu „rozporządzeniem w sprawie ruchu na drogach publicznych”, oraz przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Na równi z materiałami wybuchowymi, określonymi w art. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. Nr 6, poz. 43), traktuje się przy przewozie na drogach publicznych także wyroby, w których skład wchodzi te materiały, jak np. spłonki, zapalniki elektryczne, lonty, amunicja i artykuły pirotechniczne.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy przewozu materiałów wybuchowych:

- 1) znajdujących się w dyspozycji jednostek wojskowych lub organów Milicji Obywatelskiej,
- 2) nabywanych dla celów myśliwskich lub sportowych przez osoby posiadające pozwolenie na broń myśliwską lub sportową,
- 3) w transporcie wewnątrzzakładowym.

§ 3. Materiały wybuchowe — z zastrzeżeniem przepisu § 36 pkt 2 — wolno przewozić wyłącznie:

- 1) samochodami ciężarowymi, w tym również samochodami z jedną przyczepą posiadającą hamulce zespolone (§ 14) lub pojazdami członowymi (ciągnikami z naczepą),
- 2) czterokołowymi pojazdami zaprzęgowymi.

§ 4. 1. Przewóz, naładunek i wyladunek materiałów wybuchowych powinien odbywać się z zachowaniem należytej ostrożności, dla uniknięcia wstrząsów, uderzeń itp.

2. Palenie tytoniu, używanie otwartego światła (lamp płomieniowych), ognia lub żaru podczas przewozu lub przeładunku materiałów wybuchowych jest zabronione.

3. Palenie tytoniu dozwolone jest w czasie postoju w odległości co najmniej 20 m od pojazdu z materiałami wybuchowymi.

§ 5. 1. Przewóz materiałów wybuchowych może odbywać się tylko na podstawie karty przewozu materiałów wybuchowych, zwanej dalej „kartą przewozu”.

2. Karta przewozu powinna zawierać następujące dane:

- 1) oznaczenie zakładu, dla którego materiały wybuchowe mają być przewiezione, zwanego dalej „odbiorcą”, oraz miejsce przeznaczenia materiałów wybuchowych,
- 2) oznaczenie wytwórni materiałów wybuchowych lub zakładu, z którego materiały wybuchowe są wydawane do przewozu, zwanych dalej „dostawcą”, oraz miejsca pobrania materiałów wybuchowych,

- 3) rodzaj i ilość materiałów wybuchowych, jakie mają być przewiezione,
- 4) nazwisko i imię konwojenta upoważnionego do pobierania i przewozu materiałów wybuchowych (§ 6 ust. 1),
- 5) szczegółowe oznaczenie trasy przewozu z podaniem, w miarę możliwości, jej charakterystyki (jakość jezdni, niebezpieczne miejsca itp.),
- 6) datę produkcji przewożonych materiałów wybuchowych,
- 7) numerację jednostek opakowania materiałów wybuchowych,
- 8) stwierdzenie wydanej przez dostawcę ilości i rodzajów materiałów wybuchowych,
- 9) stopień wrażliwości materiałów wybuchowych na uderzenie w kGm (według próby Kasta).

3. Dane wymienione w ust. 2 pkt 1—5 wypełnia osoba dysponująca pojazdem, dane zaś wymienione w pkt 6—9 wypełnia dostawca.

4. Kartę przewozu otrzymuje konwojent, kopie zaś pozostają: jedna — u dostawcy, druga — u dysponującego pojazdem.

§ 6. 1. Przewóz materiałów wybuchowych powinien być nadzorowany przez konwojenta, wyznaczonego przez odbiorcę. Na każdy pojazd samochodowy lub zaprzęgowy, przewożący materiały wybuchowe, powinien być wyznaczony jeden konwojent.

2. W razie równoczesnego przewozu materiałów wybuchowych kilkoma pojazdami nadzór nad całością transportu powinien sprawować wyznaczony przez odbiorcę komendant transportu; komendantem transportu może być jeden z konwojentów, biorących udział w transporcie.

3. W miarę potrzeby przewóz materiałów wybuchowych powinien być ochraniały przez uzbrojonych wartowników Straży Przemysłowej. Potrzebę tę ustala odbiorca w porozumieniu z właściwym ze względu na siedzibę odbiorcy organem ochrony przemysłu.

§ 7. Szczegółowy wykaz materiałów wybuchowych dopuszczonych do przewozu drogowego, typowych opakowań tych materiałów oraz szczególne warunki, jakich należy przestrzegać przy przewozie określonych materiałów, zawierają „Szczegółowe przepisy bezpieczeństwa ruchu przy przewozie materiałów wybuchowych w transporcie drogowym”, zatwierdzone przez Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Chemicznego.

Rozdział 2.

Osoby uczestniczące w przewozie materiałów wybuchowych.

§ 8. Osoby uczestniczące w przewozie materiałów wybuchowych, jak komendant transportu, konwojent, pilot i kierujący pojazdem, powinny posiadać dokładną znajomość przepisów ruchu drogowego oraz przepisów dotyczących bezpieczeństwa ruchu przy przewozie materiałów wybuchowych i ściśle ich przestrzegać.

§ 9. 1. Konwojentem może być tylko osoba specjalnie przeszkolona, która ukończyła 25 lat życia, odznacza się

trzeźwością, sumiennością i dokładnością w wykonywaniu powierzonych jej prac oraz posiada:

- 1) obywatelstwo polskie i znajomość języka polskiego w mowie i piśmie,
 - 2) pełną sprawność fizyczną i psychiczną,
 - 3) umiejętność posługiwania się podręcznym sprzętem przeciwpożarowym, znajomość sposobów gaszenia pożaru oraz znajomość właściwości i działania materiałów wybuchowych,
 - 4) umiejętność udzielania pierwszej pomocy w najłym wypadku.
2. Konwojent powinien być zatwierdzony:
- 1) w zakładach górniczych — przez właściwy okręgowy urząd górniczy,
 - 2) w innych zakładach — przez jednostkę, która wydaje zezwolenie na nabywanie materiałów wybuchowych.

§ 10. 1. Konwojent jest odpowiedzialny za prawidłowy i bezpieczny naładunek, przewóz i wyładunek materiałów wybuchowych.

2. Konwojent obowiązany jest wpisać wszystkie istotne okoliczności związane z przewozem materiałów wybuchowych do książki przewozu tych materiałów i potwierdzić je własnym podpisem.

3. W szczególności konwojent obowiązany jest wpisać do książki przewozu materiałów wybuchowych:

- 1) numer rejestracyjny pojazdu samochodowego, nazwisko i imię kierującego pojazdem oraz osób towarzyszących (przed rozpoczęciem przewozu),
- 2) czas, miejsce i przyczyny postojów pojazdu przewożącego lub odpowiednią wzmiankę o wykonaniu przewozu bez postojów i przeszkód (po zakończeniu przewozu).

4. Książkę przewozu materiałów wybuchowych przechowuje i dostarcza konwojentowi zakład wyznaczający konwojenta.

§ 11. 1. Kierowca pojazdu samochodowego, przewożącego materiały wybuchowe, powinien posiadać prawo jazdy kategorii I.

2. Kierujący pojazdem zaprzęgowym, użytym do przewozu materiałów wybuchowych, powinien posiadać kartę woźnicy, wydaną zgodnie z przepisami § 192 rozporządzenia w sprawie ruchu na drogach publicznych.

3. Kierujący pojazdem, przewożącym materiały wybuchowe, podlega konwojentowi w sprawach dotyczących naładunku i wyładunku materiałów wybuchowych oraz trasy przewozu. Kierujący pojazdem powinien również stosować się do innych wskazań konwojenta, wydawanych zgodnie z obowiązującymi przepisami, a dotyczących szczegółów mających wpływ na bezpieczne wykonanie przewozu.

Rozdział 3.

Warunki, jakim powinny odpowiadać pojazdy samochodowe użyte do przewozu materiałów wybuchowych.

§ 12. 1. Pojazdy samochodowe, użyte do przewozu materiałów wybuchowych, powinny być utrzymane w pełnej sprawności technicznej zgodnie z obowiązującymi przepisami i posiadać w szczególności:

- 1) silnik z zapłonem samoczynnym (wtryskowym),
- 2) szczelne przewody wydechowe silnika, zaopatrzone w izolację cieplną od podłogi skrzyni ładunkowej; wylot rury wydechowej poziomy i skierowany w lewą stronę, tłumik i przewody wydechowe nie zanieczyszczone osadem węglowym umożliwiającym powstawanie iskier,
- 3) zbiornik paliwa umieszczony z dala od silnika, akumulatora i przewodów elektrycznych i wbudowany wraz z przewodami paliwa w taki sposób, by w razie nie szczelności paliwo wylewało się bezpośrednio na zie-

mię i nie miało możliwości zetknięcia z rurą wydechową; paliwo nie może być doprowadzone do silnika systemem opadowym,

- 4) instalację elektryczną sprawdzaną przez specjalistę elektryka co najmniej raz na pół roku, posiadającą:
 - a) układ przewodów wyposażony w wyłącznik akumulatora umieszczony jak najbliżej zacisku akumulatora nie połączonego z masą; dostęp do wyłącznika możliwie z kabiny kierowcy,
 - b) akumulator oddzielony (izolowany elektrycznie) mocną ścianką od sąsiednich części metalowych pojazdu mogących spowodować zwarcie w razie ich odkształcenia lub wstrząsów,
 - c) przewody elektryczne zewnątrz skrzyni ładunkowej,
 - d) przewody umieszczone poza tylną ścianą kabiny w rurkach metalowych lub z innego tworzywa, zabezpieczających przed uszkodzeniami mechanicznymi, i zabezpieczone przed wilgocią,
 - e) osprzęt elektryczny (prądnice, rozrusznik, akumulatory, regulatory, wyłączniki, urządzenia zabezpieczające i oświetlające) wykonany w taki sposób, aby w razie długotrwałych wstrząsów lub odkształcenia nie powodował zwarcia,
- 5) kabinę kierowcy (szkielet i poszycie) zbudowaną z tworzywa ogniodpornego, mieszczącą przynajmniej dwie osoby łącznie z kierowcą i zapewniającą kierowcy całkowitą swobodę ruchów,
- 6) szczelnie zamkniętą skrzynię ładunkową, której ściany, podłoga i dach powinny być pokryte od zewnątrz na całej powierzchni blachą stalową grubości 0,7—1,0 mm, a wyłożone od wewnątrz drewnem (deskami sosnowymi lub innym miękkim drewnem o grubości około 25 mm), przy czym odległość między przednią ścianą skrzyni a kabiną nie powinna być mniejsza niż 150 mm,
- 7) drzwi umieszczone w tylnej ścianie skrzyni ładunkowej, zamykane na klucz i tak zbudowane, aby nie osłabiały wytrzymałości ścian,
- 8) ogumienie (opony i dętki) nie wulkanizowane i nie bieżnikowane, rodzaju i wymiaru właściwego dla danego pojazdu; nie wolno używać opon, które przekroczyły 60% obowiązującej normy przebiegu,
- 9) urządzenia uziemiające do stosowania w czasie postoju.

2. Przepisy ust. 1 pkt 4 i pkt 6—9 mają odpowiednie zastosowanie do przyczep (naczep) użytych do przewozu materiałów wybuchowych.

§ 13. 1. Pojazdy samochodowe, użyte do przewozu materiałów wybuchowych, powinny być wyposażone w następujący sprzęt:

- 1) komplet narzędzi do doraźnych napraw pojazdu,
- 2) dwie gaśnice, jedną tetrową o pojemności dwóch litrów umieszczoną możliwie najbliżej silnika, drugą proszkową sześciokilogramową umieszczoną w kabine kierowcy w miejscu łatwo dostępnym,
- 3) koc przeciwpożarowy,
- 4) oponcze z trudnopalnego impregnowanego brezentu o łącznej powierzchni wystarczającej do całkowitego przykrycia ładunku pojazdu w razie konieczności jego wyładunku, umieszczone w specjalnym schowku zabezpieczającym przed wilgocią,
- 5) dwa kliny o kształcie i wymiarach dostosowanych do wymiarów kół pojazdu,
- 6) dwie elektryczne latarnie przenośne o światłach koloru żółtego samochodowego, widocznych z odległości co najmniej 150 m w warunkach zapewniających przejrzystość powietrza,
- 7) jedną tablicę ze znakiem drogowym ostrzegawczym „inne niebezpieczeństwo” (§ 92 ust. 19 rozporządzenia w sprawie ruchu na drogach publicznych), której czerwo-

ne obrzeże powinno być wykonane z materiałów odblaskowych,

- 8) samochodową lampę przenośną, zabezpieczoną przed uszkodzeniem na skutek uderzenia lub wstrząsu,
- 9) apteczkę ze środkami opatrunkowymi ustalonego typu,
- 10) łańcuchy przeciwślizgowe w okresie zimowym,
- 11) jedną łopatę.

2. Koc przeciwpożarowy, lampy i apteczka powinny być umieszczone w kabinie kierowcy w miejscu łatwo dostępnym.

§ 14. Użycie do przewozu materiałów wybuchowych pojazdów samochodowych z przyczepą (naczepą) jest dopuszczalne przy zachowaniu następujących warunków:

- 1) urządzenia sprzęgające przyczepę (naczepę) z pojazdem ciągnącym powinny być pewne i umożliwiać szybkie rozłączenie sprzęgu,
- 2) przyczepa (naczepa) powinna być wyposażona w skutecznie działające hamulce, stosownie do przepisów § 181 ust. 1, 3 i 6 rozporządzenia w sprawie ruchu na drogach publicznych,
- 3) dla przyczepy powinien być dodany osobny koc przeciwpożarowy.

§ 15. W czasie przewozu materiałów wybuchowych pojazdy samochodowe powinny być oznakowane dwiema tablicami stosownie do przepisu § 48 ust. 2 i 3 rozporządzenia w sprawie ruchu na drogach publicznych.

§ 16. Dobry stan techniczny i przydatność wyposażenia pojazdu samochodowego powinny być przed każdym wyjazdem zbadane i potwierdzone przez kierowcę w karcie drogowej uwaga: „pojazd zdalny do przewozu materiałów wybuchowych” oraz przez kierownika jednostki transportowej lub osobę przez niego upoważnioną.

Rozdział 4.

Warunki, jakim powinny odpowiadać pojazdy zaprzęgowe użyte do przewozu materiałów wybuchowych.

§ 17. Pojazd zaprzęgowy użyty do przewozu materiałów wybuchowych powinien być zaprzężony w parę koni nieplochliwych i dających sobą łatwo kierować oraz posiadać:

- 1) szczelną, zamkniętą skrzynię ładunkową oraz siedzenia dla kierującego i konwojenta,
- 2) resory i ogumienie pneumatyczne,
- 3) sprawnie działający hamulec ręczny;
- 4) koc przeciwpożarowy,
- 5) opony z trudnopalnego impregnowanego brezentu o łącznej powierzchni wystarczającej do całkowitego przykrycia ładunku pojazdu,
- 6) kwadratową chorągiewkę (flagę) w kolorze pomarańczowym o wymiarach boku 30 cm, umieszczoną z przodu po lewej stronie, oraz na tylnej ścianie skrzyni ładunkowej tablicę ostrzegawczą (§ 15),
- 7) dwie lampy elektryczne ze światłem białym z przodu pojazdu oraz dwie lampy elektryczne ze światłem czerwonym z tyłu pojazdu,
- 8) gaśnicę proszkową sześciokilogramową,
- 9) apteczkę podręczną ze środkami opatrunkowymi,
- 10) dwa kliny o kształcie i wymiarach dostosowanych do wymiarów kół pojazdu,
- 11) jedną łopatę.

Rozdział 5.

Naładunek i wyładunek.

§ 18. 1. Ustala się największy dopuszczalny do przewozu ładunek materiałów wybuchowych:

1) dla samochodu ciężarowego	5.000 kg,
2) dla samochodu ciężarowego z przyczepą	7.500 kg,
3) dla pojazdu zaprzęgowego	500 kg.

2. Ciężar przewożonego ładunku nie może również przekraczać 75% ładowności pojazdu.

§ 19. Naładunek i wyładunek materiałów wybuchowych powinien być wykonywany przez obsługę specjalnie pouczoną przez konwojenta przed rozpoczęciem każdej z tych czynności i pod nadzorem konwojenta.

§ 20. Naładunek i wyładunek materiałów wybuchowych mogą wykonywać tylko osoby pełnoletnie, o pełnej sprawności fizycznej, kontrolowanej przynajmniej raz na pół roku przez lekarza, i zaznajomione z właściwościami i działaniem materiałów wybuchowych.

§ 21. 1. Naładowywać, przewozić i wyładowywać materiały wybuchowe wolno tylko w oryginalnych opakowaniach fabrycznych.

2. Naładunek i wyładunek materiałów wybuchowych powinny wykonywać co najmniej dwie osoby.

3. Materiały wybuchowe w opakowaniach bezuchwytych należy przenosić na noszach, jeżeli ciężar jednej sztuki opakowania zawierającego materiały wybuchowe przekracza 25 kg.

§ 22. Poszczególne sztuki opakowań zawierających materiały wybuchowe powinny być układane na pojeździe równomiernie i w taki sposób, aby nie ulegały nadmiernym (zbędnym) wstrząsom, potrącaniu, przewracaniu, tarcia itp. oraz aby przy wyładunku można je było wyjmować kolejno, bez poruszania sąsiednich sztuk.

§ 23. 1. Zabrania się przewożenia równocześnie tym samym pojazdem różnych rodzajów materiałów wybuchowych, z wyjątkiem materiałów dopuszczonych do przewozu razem w jednym pojeździe.

2. Zabrania się przewożenia równocześnie tym samym pojazdem:

- 1) materiałów wybuchowych razem z innymi ładunkami (przedmiotami),
- 2) materiałów wybuchowych oraz osób oprócz konwojenta i wartownika straży przemysłowej.

§ 24. W skrzyni ładunkowej pojazdu z materiałami wybuchowymi wolno używać jedynie oświetlenia elektrycznego typu ognioszczelnego.

§ 25. W okresie zimowym, w celu umożliwienia łatwego rozruchu samochodu, należy zagrzać silnik przed rozpoczęciem naładunku.

§ 26. Na czas wykonywania naładunku materiałów wybuchowych na pojazd zaprzęgowy i wyładunku tych materiałów z takiego pojazdu należy wyprząć konie i trzymać je lub uwiązać w odległości co najmniej 25 m od pojazdu lub miejsca składania materiałów wybuchowych.

Rozdział 6.

Ruch pojazdów.

§ 27. 1. Najwyższa dopuszczalna szybkość pojazdów samochodowych przewożących materiały wybuchowe nie może przekraczać 50 km na godzinę, a na obszarach zabudowanych 30 km na godzinę.

2. W razie zmniejszonej widoczności albo wilgotnej lub oblodzonej nawierzchni szybkość pojazdu powinna być zmniejszona do połowy dozwolonej szybkości (ust. 1), a w razie niedostatecznej widoczności należy pojazd zatrzymać w bezpiecznym miejscu.

3. Przejazd pojazdu samochodowego przewożącego materiały wybuchowe przez obszary zabudowane dozwolony

jest tylko w wypadku, gdy nie ma możliwości omińnięcia tych obszarów innymi drogami o nawierzchni twardej.

§ 28. Przewóz materiałów wybuchowych w kolumnie powinien być dokonywany zgodnie z przepisami § 36 rozporządzenia w sprawie ruchu na drogach publicznych.

§ 29. W razie przewożenia materiałów wybuchowych o wrażliwości na uderzenie poniżej 0,5 kGm (według próby Kasta):

- 1) pojazd samochodowy przewożący powinien być pilotowany przez inny pojazd (samochód, motocykl), jadący przed nim w odległości co najmniej 40 m,
- 2) pojazd pilotujący powinien znajdować się stale w polu widzenia kierowcy pojazdu przewożącego materiały wybuchowe i powinien być oznaczony z przodu tablicą ostrzegawczą (§ 15).

§ 30. 1. W razie używania do przewozu materiałów wybuchowych pojazdów zaprzęgowych:

- 1) przewóz nie powinien odbywać się na odległość większą niż 30 km,
- 2) szybkość pojazdu nie powinna przekraczać szybkości konia w stępie,
- 3) przewóz przez obszary zabudowane dozwolony jest tylko w wypadku, gdy nie ma możliwości omińnięcia tych obszarów innymi drogami o nawierzchni twardej,
- 4) przewóz w czasie od zmroku do świtu oraz w warunkach niedostatecznej widoczności w ciągu dnia jest zabroniony.

2. W razie nagłego i nieprzewidzianego zmniejszenia się widoczności w czasie przewozu materiałów wybuchowych pojazdem zaprzęgowym można doprowadzić pojazd do celu, zapalając lampy wymienione w § 17 pkt 7.

§ 31. Pojazd samochodowy lub zaprzęgowy przewożący materiały wybuchowe należy zatrzymać przed każdym przejazdem kolejowym, nie wyłączając przejazdów posiadających urządzenia zabezpieczające. Pojazd przewożący materiały wybuchowe może przejechać przez przejazd kolejowy dopiero po uprzednim sprawdzeniu przez konwojenta, że do przejazdu nie zbliża się pociąg. W celu sprawdzenia konwojent powinien wysiąść z pojazdu. Konwojentowi wolno zajmując miejsce w pojeździe dopiero po przejechaniu przejazdu kolejowego przez pojazd.

§ 32. W czasie burzy należy pojazd przewożący materiały wybuchowe zatrzymać i zastosować środki ostrożności określone w § 33. Pojazd samochodowy należy również uzieścić. Z pojazdu zaprzęgowego należy wyprząć konie, postępując z nimi w sposób określony w § 26.

§ 33. 1. W razie konieczności dokonania przerwy w jeździe pojazdu samochodowego lub zaprzęgowego przewożącego materiały wybuchowe bez konieczności wyładowania tych materiałów należy miejsce postoju obrać w odległości co najmniej 300 m od obszarów zabudowanych, a 200 m od odosobnionych budynków.

2. Postój pojazdu samochodowego przewożącego materiały wybuchowe w nocy lub podczas niedostatecznej widoczności w ciągu dnia na drodze nie oświetlonej lub niedostatecznie oświetlonej powinien być oznakowany przez:

- 1) palenie świateł postojowych pojazdu, a w razie ich niesprawności ustawienie na drodze, w odległości 10 m przed i za pojazdem, latarni wymienionych w § 13 ust. 1 pkt 6,
- 2) ustawienie na drodze, w odległości co najmniej 30 m za pojazdem, tablicy ze znakiem ostrzegawczym wymienionej w § 13 ust. 1 pkt 7.

3. W razie konieczności postoju pojazdu zaprzęgowego przewożącego materiały wybuchowe w czasie niedostatecznej widoczności należy:

- 1) zapalić lampy wymienione w § 17 pkt 7,
- 2) sprowadzić pojazd jak najbliższej krawędzi jezdni, a je-

żeli jest to możliwe bez niebezpieczeństwa dla przewożonego ładunku, zjechać z drogi.

§ 34. 1. W razie konieczności wyładowania materiałów wybuchowych z pojazdu samochodowego lub zaprzęgowego na trasie przewozu nie wolno ich wyładowywać w pobliżu obszarów zabudowanych, fabryk, torów kolejowych i innych obiektów użyteczności publicznej, lecz należy przeładować materiały wybuchowe bezpośrednio na inny odpowiedni pojazd i dowieźć do celu poza teren wymienionych obszarów.

2. Przed przystąpieniem do wyładunku materiałów wybuchowych (ust. 1) należy zawiadomić o tym najbliższy posterunek Milicji Obywatelskiej lub sołtysa.

3. Zabrania się składować wyładowane materiały wybuchowe w odległości mniejszej niż:

- 1) 20 m od drogi,
- 2) 25 m od linii telekomunikacyjnych i linii wysokiego napięcia.

4. Wyładowane materiały wybuchowe powinny być złożone w miejscu suchym i przykryte oponczami z trudnopalnego impregnowanego brezentu, konwojent zaś obowiązany jest stale ich pilnować.

5. Z postoju połączonego z wyładunkiem i powtórny naładunkiem materiałów wybuchowych konwojent obowiązany jest sporządzić protokół.

§ 35. 1. Zabrania się wykonywania na drodze w czasie przewozu materiałów wybuchowych napraw pojazdu związanych z wybudowaniem zasadniczych części oraz napraw powodujących wstrząsy, jak również wykonywania w odległości mniejszej niż 5 m od pojazdu czynności, które mogą powodować iskrzenie (np. uderzenie młotkiem).

2. W razie konieczności wykonywania napraw wymienionych w ust. 1 należy materiały wybuchowe wyładować z pojazdu z zachowaniem przepisów §§ 33 i 34.

Rozdział 7.

Przewóz i przenoszenie małych ilości materiałów wybuchowych.

§ 36. Materiały wybuchowe w ilości do 100 sztuk słoinek lub zapalników ostrych oraz do 25 kg ciężaru brutto innych materiałów o stopniu wrażliwości na uderzenie powyżej 0,5 kGm (według próby Kasta) można przewozić z zachowaniem przepisów rozdziałów 1—6, z następującymi odchyleniami:

- 1) w zakresie warunków technicznych i wyposażenia pojazdów nie mają zastosowania wymagania określone w § 12 ust. 1 pkt 1—7 i pkt 9 oraz w § 13 ust. 1 pkt 3—11 i ust. 2,
- 2) przewóz może być dokonywany również samochodem osobowym,
- 3) kierowca może posiadać prawo jazdy kategorii II,
- 4) materiały wybuchowe mogą być przewożone w specjalnych zamykanych puszkach służących do przenoszenia tych materiałów (odmiennie od przepisu § 21 ust. 1); w puszkach nie wolno umieszczać razem materiałów wybuchowych i środków inicjujących; słoinki powinny być umieszczone w słoinkownikach, a słoinki w słoinkownicach; ostre zapalniki powinny być umieszczone w oddzielnej ładownicy,
- 5) materiały wybuchowe powinny być w czasie przewozu owinięte w płachtę z trudnopalnego impregnowanego brezentu,
- 6) słoinkownice lub ładownice powinny być zamknięte na kłódkę i w czasie przewozu stale trzymane przez konwojenta,
- 7) w jednym pojeździe wolno przewozić równocześnie ma-

teriał wybuchowy oraz środki inicjujące pod warunkiem umieszczenia materiału wybuchowego w odległości co najmniej 1 m od środków inicjujących,

- 8) nie mają zastosowania przepisy ustalające obowiązek ustawienia w czasie postoju pojazdu elektrycznych latarni przenosnych oraz tablicy ze znakiem ostrzegawczym.

§ 37. Materiały wybuchowe w ilości do 15 kg oraz odpowiednią ilość splonek lub zapalników ostrych wolno przetransportować na odległość nie większą niż 5 km przy zachowaniu następujących warunków:

- 1) materiały wybuchowe powinny być przetransportowane przez co najmniej dwie osoby odpowiednio przeszkolone i odpowiadające warunkom określonym w § 20, przy czym jedna z nich powinna nieść środki inicjujące, a druga materiał wybuchowy,
- 2) w czasie przetransportowania materiałów wybuchowych należy w miarę możliwości omijać obszary zabudowane i skupiska ludzi,
- 3) osoby przetransportujące powinny mieć przy sobie upoważnie-

nie do przeniesienia materiałów wybuchowych, wystawione przez zakład zlecający przeniesienie, a określające ilość i rodzaj materiałów oraz miejsce przeznaczenia.

Rozdział 8.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 38. Do dnia 31 grudnia 1966 r. dopuszcza się używanie do przewozu materiałów wybuchowych również pojazdów samochodowych nie odpowiadających warunkom określonym w § 12 ust. 1 pkt 1 i pkt 3—7 oraz ust. 2, z tym że instalacja elektryczna tych pojazdów powinna być sprawdzana co najmniej raz na pół roku przez specjalistę elektryka, szczególnie w zakresie stanu izolacji i pewności połączeń.

§ 39. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1965 r.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

Minister Spraw Wewnętrznych: *M. Moczar*